

ΝΙΚΟΥ ΜΠΑΚΟΛΑ

«Υπνος Θάνατος», πεζογράφημα, Θεσσαλονίκη 1974.

Στό πεζογράφημα «Υπνος Θάνατος» μιιά άνωνομία, σά φάντασμα, τυλίγει τά πάντυ: τό χώρο, τό χρόνο, τά πρόσωπα πού σαβανώνονται με τό λευκό μαντύα του άκρωσ άπογομνωμένου λόγου, ένός λόγου πού άπέβαλε κάθε παιγνίδισμα και ζεστισιά, χωρίς αυτό να σημαίνει πως χάνει — ίσα ίσα κερδίζει πολύ — τη δύναμή του. Έξ άλλου ή έπεξεργασία των θεμάτων, πού ό βασικός πυρήνας τους στηρίζεται πάνω στην διερεύνηση, την κατανόηση και την άποδοχή του θανάτου, γίνεται με τέτοιες και τόσες άνακυκλήσεις και επάλληλες διαστρωματώσεις άναμνήσεων και όνειρων, πού, τελικά, ό,τι ό λόγος χάνει σε κυματισμό, τό κερδίζει σε μυστηριακή δύναμη.

Όμως ό συγγραφέας με την τόση μυστορία του λόγου, πού φτάνει σε άτόφιες ποιητικές άποκρυσταλλώσεις, αντί να «ζωντανέψει» τό μυστήριο του θανάτου, τό άπογομνώνει τόσο πολύ, ώστε κάνει άσύλληπτο τό νόημά του. Και καθώς όλα τά περιστατικά, πού κέντρο τους έχουν τό θάνατο, περιστρέφονται γύρω από προσωπικά συμβάντα, δοσμένα με άκρα έλλειπτικότητα, ό άναγνώστης άνίκανος να συνδέσει τους κρίκους πού θα τον όδηγούσαν στη λύση, νιώθει τό τέλος της άναγνωσης σά λύτρωση από τό μαρτύριο ένός άλυτου γρίφου, αλλά και σά γεύση από την άγωνία ένός πραγματικού λογοτέχνη.

ΝΙΚΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ 99

ΧΡΟΝΙΚΟ '75 (Επέθεση)
ΟΡΑ